

PREDIKAN PÅ SÖNDAGEN FÖRE DOMSÖNDAGEN DEN 17/11 1957
I JOHANNESKYRKAN, GÖTEBORG.
TEXT MATT 24:35-44.

PSALMER: 426:5, 597:1-4, 33:8-9, 168:4-7, 66:3-4.

I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

Gud, sänd din Ande i våra hjärtan, så att vi hör ditt ord och sedan lyder dig i gärningar. Amen.
Texten.

I det 24:de kapitlet av Matteusevangeliet står uteslutande sådana ord av Jesus, som handlar om den yttersta tiden - och därur är vår text tagen. Bibeln är rik på anstötliga bilder, en av de mest förbryllande står i vår text: Hans "dag" skall komma såsom en tjuv, Människosonen skall komma "såsom en tjuv". Vi ha den bilden på sex ställen i Nya testamentet: tre av dem ha blivit inplanterade på denna söndag, Episteln ("Herrens dag skall komma såsom en tjuv", 2Petr 3:10), II Årg. ("Det förstår ni väl, att om husbonden visste vilken stund tjuven skulle komma, så tillstade han icke ett inbrott", Luk 12:39), och vår text, III Årg, med en liknande formulering (vet man under vilken nattväkt tjuven kommer, då vakar man..."Varen därför ock I redo, i en stund då I icke väntan det, kommer Människosonen") I Uppenbarelsebokens brev till Sardes församling talar Herren själv så: "Om du icke håller dig vaken, så skall jag komma såsom en tjuv, och du skall förvisso icke veta, vilken stund jag kommer över dig." (Det finns ett ställe till i Upp.) Det är tydligt, att bilden av Kristus såsom tjuven är djupt rotad i Skriften.

Vad som genom denna bild främst framhålles är plötsligheten, det oväntade, i ankomsten. "Om den dagen och den stunden vet ingen något, icke ens änglarna, ingen utom Fadern". Det kommer inga tecken och varningssignaler i förväg, när en tjuv skall göra besök. Det är andra slags människor som meddelar sin ankomst i förväg, men inte tjuvar. Letandet efter tecken är meningslöst, vad som i stället behövs är VAKA! Samma sak framhäves genom påminnelsen om floden: vad var det som föregick floden mer än detta? - människorna åt och drack, man och kvinna sökte varann och fann varann, d.v.s. intet annat hände än det som alltid har hänt, i alla tider - och så kom Floden! Så kommer Döden, man vet inget av, förrän den är framme, så kommer Kriget, man kan inte tro på ett krigsutbrott men en dag har det hänt, och freden är slut.

Men det är inte endast plötsligheten det gäller. Plötsligt över alla, men dagen kommer som en tjuv. När Herrens dag kommer som en tjuv, då betyder det också att den dagen - liksom tjuven gör - tar ifrån människan det som tillhör henne och som hon litar på och glädes sig över. Vi minns Jesu ord i Matteusevangeliet: "Samlen eder icke skatter på jorden, där mott och mal förstöra och där tjuvar bryta sig in och stjäla, utan samlen eder skatter i himmelen, där mott och mal icke förstöra och där inga tjuvar bryta sig in och stjäla. (Bergspred. Matt 6) Man kan

stå vid en dödsbädd och se hur någon liksom bara lyftes bort, hjärtat häftar icke vid skatter på jorden och därför finns det inget som Döden kan ta ifrån den människa som nu blir "upptagen". Och när man vet, att man själv obönhörligen måste gå igenom samma trånga port, då undrar man; hur skall jag komma därhän, att jag kan lämna allt? hur skall mitt hjärta redan nu finna skatten i himmelen, den skatt som ingen tjuv kan ta ifrån mig, inte döden, inte Yttersta dagen, inte Domaren själv? Noa var ju på ett sätt redan i räddningen, i och med att han - utan tecken - bara byggde som han skulle bygga. De vattenmassor, som dränkte andra, de lyfte honom. Han var just en som vakade, en som "höll sig vaken", och vakan bestod icke i sömnlöshet utan i detta enkla: han byggde efter Guds befallning, utan att se på människorna runt omkring sig, utan att hämta vägledning av vad de gjorde. Därför kom Flodens dag icke som en tjuv över honom.

I femte kapitlet av första Tessalonikerbrevet skriver Paulus några ord som hör hit: "Käre bröder, I veten noggsamt, att Herrens dag kommer såsom en tjuv om natten. (omigen!!) Bäst de säga: "Allt står väl till" ...då kommer plötsligt fördärv över dem...Men I, käre bröder, I leven icke i mörker, så att den dagen kan komma över eder såsom en tjuv. I ären alla ljusets barn och dagens barn, ja vi höra icke natten eller mörkret till, låt oss alltså icke sova som de andra utan låt oss vaka. Ty Gud har icke bestämt oss till att drabbas av vrede utan till att vinna frälsning genom vår Herre, Jesus Kristus..."

Mitt i världen är det möjligt att ha sitt hjärtas skatt i himmelen, att vara i arken - och i fornkyrkan menade man att den kristna församlingen var arken - att vara i frälsningens skepp och att - i den meningen - vaka, befinna sig i ljuset och i dagen, icke i sömnen. Ty på visst sätt sover vi ju alla. Noa höll inte blicken mot horisonten, han väntade inte under beräkning och under stirrande på döden, utan han åt och drack, sov och stod upp, han som andra - det var arken som var hans "vaka", hans blick var riktad på det som Gud befallt honom i nuet och givit honom i nuet. Och vi har ju samma egendoliga drag i evangeliet på denna "vaksamhetens söndag", Matt 25 om "de visa och de fävitska jungfrurna", som lästes från altaret och som vi sjöng om nyss. Fem hade olja, men fem hade ingen olja med sig. De visas beredskap var deras olja, liksom beredskapen av den stora floden var själva skeppet. Ty om alla de 10 jungfrurna, de visa likaväl som de fävitska, heter det: "Då nu brudgummen dröjde. blevo de alla sömninga och somnade." Man kan tycka, när man ser sig omkring, att alla sover, liksom man själv sover, här betyder det något att lärjungarna sover i Getsemane, och ändå kan det finnas beredskap därunder, mycket mer än man anar, och det kan också visa sig, när anskriet ljuder vid midnatten. Apostlarna var ändå hans, martyrer skulle de bli! Det där ordet, som väl ursprungligen syftade på hur Jesus sov i båten under stormen på Genesarets sjö, ordet "Guds Ande var i skeppet fast han sov", det gäller, kan man säga, om hela den kristna församlingen, hela kyrkan, allt som blivit oss givet till frälsning och liv: ordet, sakramenten, bönen, gemenskapen. Detta är vår ark, detta är vår olja. Låt oss leva i det dag efter dag, utan fruktan, utan letande efter tecken, vissa om att vi därmed lever nära räddningen, när än vår dödsdag,

när än den yttersta dagen kommer. Den som lever i ordet och i bönen, han vakar, han väntar. Man kan icke annat än vänta på något annat, när man lever i ordet. Och så kan människan leva mitt i sin kallelse på jorden, mitt i sitt arbete. Det ligger en djup mening i textens ord om de 2 männen ute på marken, de 2 kvinnorna som mala på samma kvarn - "en skall bli upptagen, en skall lämnas kvar" - :den yttersta tiden är en tid, då vi går i vårt arbete som vanligt, det är Guds vilja och avsikt med oss, att vi skulle gå där, ute på marken och vid våra sysslor.

Hur kan det komma sig, att man på detta sätt kan leva inpå räddningen, ja, äga räddningen, i en tillvaro som hotas av undergång? Ja, det beror på att Kristus har levat och nu är här. Floden, som kom och dränkte allt, var ju Guds, den Allsmäktiges, sätt, att börja något nytt med hela världen. Ty när floden hade gjort sitt, steg regnbågen upp som tecknet på "ett nytt förbund", som ett löfte om liv "för alla folk" (1 Mos 9) Och detta tecken pekar framåt, mot något som senare skall ske, i dig och i mig - och till slut med hela mänskligheten. Ty vår död, som kommer en dag, den är som Floden: det finns nytt liv inne i denna mörka hemlighet. Och detsamma gäller den yttersta dagen för all världen: vad vi läser därom i Nya testamentet visar oss en katastrof, men inte en blind katastrof, utan en katastrof för det som är ont - och därför återigen och för sista gången, Nytt liv på andra stranden av Domen, Uppståndelsens liv. Men så kan det vara endast därför att Döden och Förbannelsen har drabbat Kristus - och Han, den drabbade, den som skulle krossas, är nu här, okrossad, obesegrad. Till oss, som vet, att vi, var och en för sig, måste gå igenom den trånga porten därframför oss och som dagligen är omvärvda av Döden, talar den Obesegrade så, som han gör i Uppenbarelsernas bok: "Frukta icke. Jag är den förste och den siste och den levande. Jag var död, men se, jag lever i evigheter och jag har nycklarna till döden och dödsriket."

Och frågar vi: "hur är han här, var är han"? så lyder svaret: Han har själv insatt åt oss de medel, den "ort" där vi få mottaga honom, det ord han talade lever än och hörs i våra öron, den måltid han stiftade firas än och smakas av våra munnar, det Dop som han genomgick och gav oss är nu vårt dop som omsluter oss vart vi går. Han är och verkar i detta som vi nyss kallade "oljan" och "arken". Vi håller oss vakande, när vi lever i de kraftflöden han gav oss, när vi är hos Honom, den evigt Vakande.

O du, som lyser upp vår grav!
Vi tacka dig för allt du gav.
Ditt dop, din röst, din måltid är
ännu idag oss lika när.
Och vaka för oss natten lång
som i Getsemane en gång! Amen.

11) an undergång? Ja, det lever
på att Princk kan leva och
nu är han levande, som
kan och dränkte allt, var
ju Guds, den Åttmånadige,
sitt, att lös väg myt
med hela varlden. Jy var
florde hade gjort sitt, stej
Replagan myt om tecknat
från ett myt för Anders, som de
skulle om lös från allt fall
(1. Mars 9). Det är ett tecken
vetas framat, med något
som senare skulle se, i fe-
lits Princk. Var som skedd
i honom belagde säger över
clerken, du är över den
mark som rotas att
alla. Det är som vetas kan
krönt; den Princk, en
gång för alla, krönt och
Princk invalden, och vetas;

12) Sin den framat, med något
som senare skulle se, i dig
och i min — och vill se
med hela markisaten. Jy
nu död, den kommer den
stej, den är som stejken;
det från myt lös in;
den är myt huvud. Det
del senare gälden den yttest
del för all världen: var
i läns läns i nya teck-
mentet visar och en katastrof,
mer inte en beind katastrof,
utan en katastrof för den
som är ort — och läns
älsken och för alla gänger,
Myt lös den andra stejken
och Princk, Princk Princk
för alla den och hela
entant läns, att lös
och Princk den och
och Princk — och den,

Hört, työtet räcker ille vid
 skatte på jorde- och löpfräns
 det iget som Döse kan ta
 från de miska, som nu ber
 "uppöfaren". Det när man vet,
 att man själv obidviligt måste
 gå igenom nämnda löstiga post,
 då undrar man: hur skall i
 komma dänken, att i 7 kan
 nu allt? Hur skall mitt förte raka
 nu finne skatte i kvinnelan,
 den skall som säga för kan
 Ta från mig, icke Döse, icke
 littena dögur, icke Dorse-
 ren själs? Koa var ja på
 ett sitt redan i på Dörisen,
 och med ett han — uten te den
 — barn byggde som han skulle
 bygga. De arbetarna som, som
 dränkte gäddra, de tyfte be-
 vare. Han var jurt en som
 drakade en s. "hitt sig cake",

och utkan bestod ille i sön-
 lighet utan i detta buke. Han
 byggde efter kus befallning,
 utan att se på utskanen. Sen
 rukning, sig, utan att bära
 vägledning om vad de yrade.
 Löpfräns kan jobbe på dag, icke
 som en tjänst för ingen annan.
 som en beviljad tjänst för
 fanns tenken; korbered skivver
 Paulus några ord som hösbitt: "Kä-
 ro brenker, I veta ingenting, att Her-
 rens dögur tygner säsoner för os
 natten. Om jag se säga: "Att står
 här till" ... De kunnat på bitt på
 de är igen den ... Men I, käre för-
 den, I berer icke, världen, på att
 de dögur kan komma över den
 påsom en tjänst. I är en att lä-
 seds tram och dögur tram, i is kin
 i de nakt eller vidnäst till, på om
 allra icke som som se annan utan
 fört om utkast på gud utan icke

den kvälarde, den S. Munde
 krossas, är nu här,
 skrossad, utseend. Tiu
 ras, som ret ~~med~~ all
 vi, var det en bit till, närlie
 gå igen den franska mätte,
 läiframför oss och sone
 de glifon är omvändera av
 deisen, talas den deely,
 hade så som han gick, leppa.
 tavelernas bär: "Smitta: de
 jag är den friste och den siste
 och den beavst. Jag var sist,
 men se, jag kunde: buggle-
 temas erighetens och ~~det~~
 mycktarum till sösten och
slippliket.
 Och frågan in: "Hur
 är han här, var är han?
 Så byder svaret: "Han kan
 själv jagat åt oss de we-
 del, den ort" det är så

mothers farm, det ord har
 talade lever än och förs;
 raa äran, den måttid har
 siktade firaos än och sma-
 kas av vara munnan, det
 dop 2. han genrupikt
 och går oss ut nu var
 dop som smuldes oss när
 uti går. Han är och velet
 i oödet som i teatriste tjou
 och "arhem". Vi kallar oss
 rakauste; när vi lever;
 de kraftfulla han går
 och, när vi en hos honom, den bit Volkande,
 detta är det gauduvis-
 med "närvis medel", at
 allid i källa om ientalla på
 veltings till - det är
 det och. Det är att överspe
 dem och, stället fenta sig
 ut på alle detta ansän, det
 5. smott och mail fört och
 och 3. fivar stycke. Dele

~~och uppenbarhet - ja de
 verkar som om en del
 kopiering, utgåvan som
 att den måste ha varit
 ett fult och påhitt
 den som "stax" i de
 som på förber.~~

O du, som tyver upp mig
 i facta blir på allt du gör!
 ditt jag, din vikt, din måttid
 ämnad lag om i sin vikt!
 O vaka för dig mot den
 jag, Sötare en gång!
 men.

"Svord som Gud..."

Nämnd kl. 8 helos föreläsning
 med efterföljande seminarier
 i ledningen. Missionsstyrelsen
 kan över ämnen i Svenska
 kyrkan och kyrkans historia.

prof. W.

#Hälsa sinder, beaktande,
 11 högm. Peter Sven Johansson
 18 Mark gästgärdet till förmån
 för sin ämneskurs i linje
 ling. 11:1: Ceilidus en bilaga;
 Mette see Johansen.

~~1930 Svenska kyrkans historia
 i sista delen.~~

(idag) Nöjds uppgift till Johansson
 kunnat utgöra en föreläsning. en
 underfullt värt.

Till sista: Söndagen, som överger allt
 förtid. Bevara och hjälpa oss
 och andra i Kristus Jesus.
 Amen.